

AGATHA CHRISTIE

Η Πύλη του Πεπρωμένου

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η Πύλη του Πεπρωμένου**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Postern of Fate

Από τις Εκδόσεις HarperCollins *Publishers*, Λονδίνο 2015

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Κατερίνα Δουρίδα

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώτα Κοκκόση

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Σπυριδούλα Βονίτση

© Agatha Christie Limited, 1973. All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, TOMMY AND TUPPENCE, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere. All rights reserved.

© Εξωφύλλου: HarperCollins *Publishers* Ltd.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2021

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λυχνάρι, με τον ίδιο τίτλο

Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Ιούνιος 2021

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3694-4

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3695-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 * fax: 2102819550

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 * fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr * <http://blog.psychogios.gr>

© Agatha Christie Limited, 1973. All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, TOMMY AND TUPPENCE, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere. All rights reserved. / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2021

AGATHA CHRISTIE

Η Πύλη του Πεπρωμένου

Μετάφραση: Κατερίνα Δουρίδα

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς

Πέντε μικρά γουρουνάκια

Φόνοι με αλφαβητική σειρά

Έγκλημα στο Οριάν Εξηρές

Ο Πουαρό ερευνά

Φόνος στο πρεσβυτήριο

Το πτώμα στη βιβλιοθήκη

Και δεν έμεινε κανένας

Δέκα ύποπτοι για φόνο

Μια αυτοβιογραφία

Έγκλημα στο γκολφ

Η δολοφονία του Ρότζερ Ακροϊντ

Οι Μεγάλοι Τέσσερις

Θανάσιμος κίνδυνος

Οι πρώτες υποθέσεις του Πουαρό

Η φαρμακερή πένα

Πρόσκληση σε φόνο

Ο μουσικός αντίπαλος

Η δοκιμασία της αθωότητας

Το μυστικό του Τσίμνεις

Φόνος στη Μεσοποταμία

Το μυστήριο του Μπλε Τρένου

Τα Χριστούγεννα του Ηρακλή

Πουαρό

Τραγωδία σε τρεις πράξεις

Οι άθλοι του Ηρακλή

Σίκαλη στην τσέπη

Ο καθρέφτης ράγισε

N ή M;

Γιατί δε φώναξαν την Έβανς;

Το μυστήριο των εφτά ρολογιών

Το μυστήριο του Λίστερντεϊλ

Σιωπηλός μάρτυρας

Έγκλημα στον Νείλο

Έγκλημα κάτω από τον ήλιο

Μυστήριο στην Καραϊβική

Η ξεχασμένη δολοφονία

Ο φόνος είναι εύκολος

Η εξαφάνιση της γηραιάς κυρίας

Ο Ωχρός Ίππος

Το μυστήριο του Σίταφορντ

Ο θάνατος του λόρδου Έτζουερ

Με ανοιχτά χαρτιά

Η περιπέτεια της χριστουγεννιάτικης

πουτίγκας

Το τρένο των 16:50

Τα δεκατρία προβλήματα

Συνέταιροι στο έγκλημα

Ατέλειωτη νύχτα

Επιβάτης για Φρανκφούρτη

Ο άντρας με το καφέ κοστούμι

Προς το μηδέν

Γάτα ανάμεσα σε περιστέρια

Ο γρίφος του παπουτσιού

με την αγκράφα

Στην πλημμυρίδα της ζωής

Τα ρολόγια

Ξενοδοχείο Μπέρτραμ

Το τέχνασμα με τον καθρέφτη

Η Πύλη του Πεπρωμένου

Ο θάνατος έβαλε τελεία

Ο μυστηριώδης κύριος Κουίν

Ο Πάρκερ Πάιν ερευνά

Του Χάνιμπαλ και του αφεντικού του

Περιεχόμενα

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση	13
Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου	15

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

1. Αναφορικά με τα βιβλία κυρίως	19
2. Το μαύρο βέλος	26
3. Επίσκεψη στο κοιμητήριο	35
4. Ένα σωρό Πάρκινσον	41
5. Άχρηστο για μένα, πολύτιμο για σένα	49
6. Προβλήματα	58
7. Κι άλλα προβλήματα	67
8. Η κυρία Γκρίφιν	72

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

1. Πριν από πολλά χρόνια	77
2. Η Ματίλντ, η Τρούλαβ και το ΚΚ	83
3. Έξι απίθανα πράγματα πριν από το ηρωινό	94
4. Εξόρμηση με την Τρούλαβ· Οξφόρδη και Κέμπριτζ	103
5. Μέθοδοι ερευνών	120
6. Ο κύριος Ρόμπινσον	127

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ

1. Μαίρη Τζόρνταν	149
2. Οι έρευνες της Τάπενς	162
3. Ο Τόμι και η Τάπενς συγκρίνουν τις σημειώσεις τους	168
4. Χειρουργική επέμβαση στη Ματίλντ	175
5. Συνομιλία με τον συνταγματάρχη Πάικαγουεϊ	189
6. Η Πύλη του Πεπρωμένου	203
7. Η ανάκριση	208
8. Αναπολώντας έναν θείο	216
9. Η μικρή ταξιαρχία	229
10. Επίθεση στην Τάπενς	241
11. Ο Χάνιπαλ αναλαμβάνει δράση	258
12. Οξφόρδη, Κέμπριτζ και Λόενγκριν	264
13. Η επίσκεψη της μισ Μάλινς	269
14. Εξόρμηση στον κήπο	274
15. Ο Χάνιπαλ επί το έργον μαζί με τον κύριο Κρίσπιν	279
16. Τα πουλιά πετάνε προς τον Νότο	290
17. Τελευταίες λέξεις: Δείννο με τον κύριο Ρόμπινσον	295

*Τέσσερις πύλες έχει της Δαμασκού η πόλη [...]
Του Πεπρωμένου η Πύλη είναι η μια, η Θύρα της Ερήμου είν' η άλλη,
η Σήραγγα του Ολέθρου η τρίτη, και η στερνή είν' η Καστρόπορτα
του Φόβου [...]
Μην τις διαβείς, ω Καραβάνι, αλλά κι αν τις διαβείς,
μην τραγουδήσεις.
Άκουσες εκείνη τη σιωπή όταν και τα πουλιά πεθαίνουν;
Αλλά που κάτι ακόμα σαν να κελαηδεί, κάτι που σαν πουλάκι μοιάζει;*

Από το ποίημα *Gates of Damascus* του James Elroy Flecker

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση

Η Πύλη του Πεπρωμένου δημοσιεύτηκε τον Οκτώβριο 1973 στη Μεγάλη Βρετανία. Είναι το τελευταίο μυθιστόρημα που έγραψε η Άγκαθα Κρίστι, αλλά όχι το τελευταίο που δημοσίευσε, καθώς ακολούθησαν δύο αδημοσίευτα έργα από το μακρινό 1940.

Το βιβλίο δεν πήρε και τις καλύτερες κριτικές καθώς είναι γεμάτο επαναλήψεις, αντιφάσεις και ασάφειες, και σύμφωνα με μία έρευνα έχει περιορισμένο λεξιλόγιο. Παρ' όλα αυτά, θα μπορούσε να το αντιμετωπίσει κάποιος ως συνεπές με τη φυσική φθορά των ηρώων του, τόσο σωματική όσο και πνευματική, οι οποίοι διανύουν πλέον την έβδομη δεκαετία της ζωής τους, μπλέκονται σε μια περιπέτεια που τους γυρίζει πολύ πίσω, ακόμα και στα παιδικά τους χρόνια μέσα από τα παιδικά τους αναγνώσματα. Η Άγκαθα είναι πλέον 82 ετών και αυτό το βιβλίο το υπαγορεύει σε μαγνητόφωνο και έπειτα απομαγνητοφωνείται. Θα πεθάνει τρία χρόνια αργότερα χωρίς να γράψει κάτι άλλο.

Αποτελεί ένα από τα τέσσερα έργα της συγγραφέως που δε μεταφέρθηκαν ποτέ στον κινηματογράφο ή στο θέατρο.

Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου

Τάπενς Μπέρεσφορντ

Στα εβδομήντα της πια, η Τάπενς μετακομίζει στην εξοχή, σε καινούργιο σπίτι, για να ξεκουραστεί και να ησυχάσει. Είναι όμως αυτό που κατά βάθος επιθυμεί; Μια φράση που ανακαλύπτει σε ένα παιδικό βιβλίο θα τη βάλει σε νέες περιπέτειες. Θα ακούσει άπειρες ιστορίες από το παρελθόν, θα συναναστραφεί υπερήλικες και ανήλικα παιδιά, θα κινδυνεύσει η ζωή της, αλλά όπως πάντα θα φτάσει στη λύση του μυστηρίου.

Τόμι Μπέρεσφορντ

Η ηρεμία που αναζητά θα πάει περίπατο, αφού θα υποχρεωθεί να ακολουθήσει την Τάπενς στη διαλεύκανση ενός ακόμα μυστηρίου. Ενώ θα τρέχει για να μαζέψει πληροφορίες από επίσημες πηγές, θα πρέπει συγχρόνως να προσέχει και τη γυναίκα του, που ως συνήθως αψηφά τους κινδύνους που την απειλούν.

Χάνιμπαλ

Ο σκύλος του ζεύγους Μπέρεσφορντ. Ένα Μάντσεστερ τεριέ που παίζει πρωταγωνιστικό ρόλο χάρη στο αλάνθαστο ένστικτό του, την εκπληκτική του όσφρηση και την ιδιότητα του φύλακα-προστάτη της Τάπενς.

Μαίρη Τζόρνταν

Έρχεται από το μακρινό παρελθόν να ταράξει την ήσυχη ζωή των

Μπέρεσφορντ. Γκουβερνάντα-κατάσκοπος σίγουρα, αλλά ποιων; Των Γερμανών ή των Βρετανών; Και έχει σημασία άραγε σήμερα ποιος την σκότωσε τότε;

Αλεξάντερ Πάρκινσον

Άλλο ένα πρόσωπο του παρελθόντος. Παρατηρητικός και έξυπνος· είναι η δική του φωνή που έρχεται σχεδόν εξήντα χρόνια μετά να καταγγείλει ένα έγκλημα και να ταραξει τη ζωή των δύο συνταξιούχων, που διψούν για περιπέτεια.

Άιζακ Μπόντλικοτ

Πολυτεχνίτης και κηπουρός, έλυσε όλα τα τεχνικά προβλήματα που προέκυπταν στα νοικοκυριά της περιοχής. Επίσης, μια ανεξάντλητη πηγή ιστοριών για το παρελθόν, το απώτερο και το απώτατο.

Κύριος Ρόμπινσον

Μυστηριώδης τύπος, χοντρός και κίτρινος, που ξέρει πολλά πράγματα, αν όχι όλα. Συλλέγει πληροφορίες από εδώ και από εκεί μέχρι που συμπληρώνει ολόκληρο το παζλ μιας ιστορίας, είτε αυτή διαδραματίζεται στο παρόν είτε στο παρελθόν.

Συνταγματάρχης Πάικαγουεϊ

Εξακολουθεί ακόμα και στα γεράματα να βρίσκεται σε θέση κλειδί για την ασφάλεια της χώρας. Ωθεί και εμψυχώνει το ζεύγος Μπέρεσφορντ να φέρει σε πέρας μια αποστολή που δεν τους ανέθεσε κανείς παρά μόνο η περιέργειά τους.

Μις Μάλινς

Εμφανίζεται ως παθιασμένη κηπουρός που έρχεται να βοηθήσει τον συνάνθρωπο όταν έχει ανάγκη. Οι ιδέες που έχει κληρονομήσει όμως δεν της ενισχύουν αυτήν ακριβώς την τάση.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Αναφορικά με τα βιβλία κυρίως

Βιβλία!» είπε η Τάπενς.
Πέταξε τη λέξη σαν νευρικό ξέσπασμα.

«Τι είπες;» είπε ο Τόμι.

Η Τάπενς κοίταξε απέναντι, προς τη μεριά του.

«Είπα “βιβλία”», του απάντησε.

«Σε καταλαβαίνω», είπε ο Τόμας Μπέρεσφορντ.

Η Τάπενς είχε μπροστά της τρία μεγάλα χαρτόκουτα. Από το καθένα είχε βγάλει διάφορα βιβλία. Τα περισσότερα όμως χαρτόκουτα ήταν ακόμη γεμάτα.

«Απίστευτο», είπε η Τάπενς.

«Πόσο χώρο πιάνουν εννοείς;»

«Ναι».

«Προσπαθείς να τα τοποθετήσεις όλα σε ράφια;»

«Ούτε που ξέρω τι προσπαθώ να κάνω», είπε η Τάπενς. «Και αυτή είναι η δυσκολία. Το να μην ξέρεις τι ακριβώς θέλεις να κάνεις. Ουφ πια», είπε αναστενάζοντας.

«Ειλικρινά», είπε ο άντρας της, «εγώ πίστευα ότι αυτό ακριβώς ήταν ίδιοι του χαρακτήρα σου. Ανέκαθεν το πρόβλημα μ’ εσένα ήταν πως πάντα ήξερες και παραήξερες τι ήταν αυτό που εσύ ήθελες να κάνεις».

«Αυτό που θέλω να πω είναι», είπε η Τάπενς, «ότι γερνάμε, ότι

μας πιάνουν κάποια –ε, ας το παραδεχτούμε– ρευματικά, ειδικά όταν πάμε να τεντωθούμε, καταλαβαίνεις, όταν τεντωνόμαστε για να τοποθετήσουμε βιβλία ή για να βγάλουμε κάτι από τα ράφια ή όταν γονατίζουμε για να βρούμε κάτι στα χαμηλά ράφια και ύστερα δεν μπορούμε να σηκωθούμε παρά με δυσκολία».

«Ναι, ναι», είπε ο Τόμι, «σαν γενικός απολογισμός των ικανοτήτων μας σωστός μου φαίνεται. Αυτό ήθελες να πεις από την αρχή;»

«Όχι, δεν είναι αυτό που άρχισα να λέω. Αυτό που άρχισα να λέω ήταν πως είναι υπέροχο να μπορείς να αγοράζεις ένα καινούργιο σπίτι και να το βρίσκεις ακριβώς στο σημείο που πάντα ήθελες να ζεις, και να είναι το σπίτι που πάντοτε ονειρευόμασταν να έχουμε, επιφέροντας, βέβαια, κάποιες ελάχιστες μεταβολές».

«Όπως, για παράδειγμα, το γκρέμισμα κάνα δυο μεσότοιχων», είπε ο Τόμι, «και την προσθήκη αυτού που εσύ ονομάζεις βεράντα, ο χτίστης σου πρόεκταση κι εμένα μ' αρέσει να το λέω μπαλκόνι».

«Και το οποίο θα είναι πολύ όμορφο», είπε η Τάπενς με σιγουριά.

«Θέλεις να πεις ότι όταν το σπίτι ετοιμαστεί δε θα το αναγνωρίζω; Αυτό μου λες;»

«Κάθε άλλο. Αυτό που λέω είναι ότι, όταν το δεις τελειωμένο, θα μείνεις πολύ ευχαριστημένος και θα παραδεχτείς πως έχεις μια ευρηματική, έξυπνη και δημιουργική σύζυγο».

«Ωραία», είπε ο Τόμι. «θα προσπαθήσω να θυμηθώ τότε τις σωστές λέξεις που θα πρέπει να πω».

«Δε θα χρειαστεί να θυμηθείς», είπε η Τάπενς. «Οι λέξεις θα ξεπηδήσουν από μόνες τους».

«Και αυτά τι σχέση έχουν με τα βιβλία;» ρώτησε ο Τόμι.

«Να, φέραμε μαζί μας δυο-τρεις κούτες βιβλία. Δηλαδή, ξεπουλήσαμε όσα δε μας ενδιέφεραν και πολύ. Φέραμε εκείνα που πράγματι δεν μπορούσαμε να αποχωριστούμε, και ύστερα οι πώσ-τους-λένε –δεν καταφέρνω ποτέ να θυμηθώ το όνομά τους–, αυτοί τέλος πάντων που μας πούλησαν το σπίτι μάς είπαν να τους κά-νουμε μια προσφορά για όσα πράγματα δε θέλανε και μπορεί εμείς

να τα χρειαζόμαστε, και μέσα σ' αυτά ήταν και βιβλία, κι έτσι ήρθαμε και ρίξαμε μια ματιά...»

«Και κάναμε κάποια προσφορά», είπε ο Τόμι.

«Ναι, αλλά νομίζω ότι δεν ήταν στα επίπεδα που είχαν ελπίσει. Κάποια έπιπλα και διακοσμητικά ήταν εντελώς απαίσια και ευτυχώς δεν ήμασταν υποχρεωμένοι να αγοράσουμε κάποια απ' αυτά. Όταν όμως είδα τα βιβλία... υπήρχαν και μερικά παιδικά, ξέρεις, αυτά που ήταν κάτω στο καθιστικό, κι ανάμεσά τους ένα-δυο που ήταν από τ' αγαπημένα μου παλιά, και που ακόμα είναι, μάλιστα από εκείνα που αγαπούσα ξεχωριστά και σκέφτηκα πως θα με διασκέδαζε να τα αποκτήσω πάλι. Ξέρεις, το *Ο Ανδροκλής και το λιοντάρι* θυμάμαι πως ήμουν οχτώ χρόνων όταν το διάβαζα, ή *Τα παραμύθια* του Άντριου Λανγκ».

«Αλήθεια, Τάπενς, ήσουν τόσο έξυπνη που ήξερες να διαβάξεις στα οχτώ σου χρόνια;»

«Ναι», είπε η Τάπενς, «πρωτοδιάβασα στα πέντε μου. Όλα τα παιδιά μπορούσαν να διαβάζουν όταν ήμουν νέα. Δε θυμάμαι κανένα που να μάθαινε να διαβάζει. Θέλω να πω κάποιος σου διάβαζε τα παραμύθια και σ' άρεσαν πολύ και τα θυμόσουν κατά λέξη και ύστερα το βιβλίο ξανάμπαινε στο ράφι του, είχες όμως πάντοτε την άδεια να το πάρεις και να το κοιτάξεις μόνος σου κι έτσι έκανες πως το διάβαζες κιόλας, χωρίς να νοιάζεσαι για την ορθογραφία και τα σχετικά. Αργότερα δεν ήταν το ίδιο», συνέχισε η Τάπενς, «επειδή ποτέ δεν ήμουν αρκετά καλή στην ορθογραφία. Και αν κάποιος με είχε μάθει ορθογραφία στα τέσσερά μου χρόνια, θα μου ήταν πολύ χρήσιμο, ειλικρινά. Ο πατέρας μου με έμαθε να κάνω προσθέσεις και αφαιρέσεις και πολλαπλασιασμό βέβαια, επειδή, όπως έλεγε, η προπαίδεια ήταν το πιο χρήσιμο πράγμα που μπορούσες να μάθεις στη ζωή σου κι επίσης έμαθα να κάνω δύσκολες διαιρέσεις».

«Ο πατέρας σου θα πρέπει να ήταν πολύ έξυπνος άνθρωπος!»

«Δε νομίζω ότι ήταν εξαιρετικά έξυπνος», είπε η Τάπενς, «ήταν όμως πολύ, πολύ καλός».

«Μήπως ξεφύγαμε από το θέμα μας;»

«Ναι, ξεφύγαμε», είπε η Τάπενς. «Λοιπόν, όπως σου είπα και πριν, όταν έλεγα, δηλαδή, ότι σκεφτόμουν να ξαναδιαβάσω τον *Ανδροκλή και το Λιοντάρι*—το σκέφτηκα όταν είδα ένα βιβλίο με παραμύθια για ζώα, νομίζω, του Άντριου Λανγκ—βρήκα την ιδέα γοητευτική. Και ύστερα έπεσα σε κάποιον με τίτλο *Μια μέρα της ζωής μου στο Ίτον* γραμμένο από έναν σπουδαστή του Ίτον. Δεν ξέρω για ποιον λόγο μ' έπιασε επιθυμία να το διαβάσω, αλλά το διάβασα. Ήταν ένα από τα αγαπημένα μου βιβλία. Και ακόμα υπήρχαν κάποια κλασικά αναγνώσματα όπως *Το ρολόι με τον κούκο*, η *Φάρμα στους τέσσερις ανέμους*...»

«Εντάξει, φτάνει», είπε ο Τόμι. «Δε χρειάζεται να μου αραδιάσεις όλα τα λογοτεχνικά σου επιτεύγματα της παιδικής ηλικίας».

«Αυτό που θέλω να πω είναι», είπε η Τάπενς, «ότι σήμερα αυτά τα βιβλία δεν τα βρίσκεις πουθενά. Δηλαδή, βρίσκεις πού και πού κάποιες επανεκδόσεις, συνήθως όμως είναι διασκευασμένα κι έχουν άλλη εικονογράφηση. Ειλικρινά σου λέω ότι όταν προημερών είδα το *Η Αλίκη στη Χώρα των Θαυμάτων*, τρόμαξα να το αναγνωρίσω. Όλα έδειχναν αλλιώς. Κι εδώ βρήκα ακόμη τα παραμύθια της κυρίας Μόλσγουορθ, ένα-δύο από τα παλιά βιβλία με νεράιδες, τη Ροζ, την Μπλε και την Κιτρίνη Σειρά, κι ένα σωρό μεταγενέστερα, τα οποία πολύ μου άρεσαν. Πολλά επίσης του Στάνλεϊ Γουέιμαν. Έχουν μείνει εδώ ένα σωρό βιβλία».

«Ε, ωραία, καταλαβαίνω πως μπήκες στον πειρασμό. Θεώρησε πως ήσουν έτοιμη για αγορά».

«Ναι, δηλαδή... μα τι λες; Θα πας στην αγορά;»

«Είπα ότι ήσουν έτοιμη για αγορά, έτοιμη να τα αγοράσεις, δηλαδή, αυτό εννοώ».

«Α, γιατί εγώ νόμισα πως θες να πας στην αγορά».

«Μα, κάθε άλλο», απάντησε ο Τόμι. «Εμένα μ' ενδιεφέρουν πολύ όσα λέμε. Κι όπως και να 'χει, ήταν μια πολύ καλή αγορά».

«Όντως τα πήρα πολύ φθηνά, όπως ήδη σου είπα. Και να τώρα που τα έχουμε εδώ, μαζί με τα δικά μας βιβλία. Μόνο που έχου-

με τώρα φοβερά πολλά βιβλία και δεν πιστεύω ότι τα ράφια που φτιάξαμε θα φτάσουν στο ελάχιστο. Και στο δικό σου το άβατο; Τι λες; Δε θα χωρούσαν μερικά;»

«Όχι, δε θα χωρούσαν», είπε ο Τόμι. «Ούτε τα δικά μου δε χωράνε καλά καλά».

«Αχ, θεέ μου, θεέ μου», είπε η Τάπενς. «Έτσι τα καταφέρνουμε πάντοτε. Λες να πρέπει να χτίσουμε ένα επιπλέον δωμάτιο;»

«Όχι», είπε ο Τόμι, «θα κοιτάξουμε να κάνουμε κουμάντο. Έτσι συμφωνήσαμε προχθές. Το θυμάσαι;»

«Αυτά τα είπαμε πριν από προχθές», είπε η Τάπενς. «Οι καιροί αλλάζουν. Αυτό που θα κάνω τώρα είναι να βάλω σ' αυτά τα ράφια τα βιβλία τα οποία δεν μπορώ να αποχωριστώ. Και μετά, εμετά θα κοιτάξουμε τα υπόλοιπα και... τι να πω; Μπορεί να υπάρχει κάπου, κάποιο νοσοκομείο για παιδιά, ή κάποια άλλα μέρη που να θέλουν βιβλία».

«Η μπορεί να τα πουλήσουμε», είπε ο Τόμι.

«Δεν πιστεύω ότι είναι βιβλία του είδους που κάποιος θα πλήρωνε οτιδήποτε για να τα αποκτήσει. Επίσης, δε νομίζω ότι υπάρχουν ανάμεσά τους σπάνια βιβλία που ν' αξίζουν ή κάτι τέτοιο τέλος πάντων».

«Ποτέ δεν ξέρεις πού βρίσκεται το τυχερό σου», είπε ο Τόμι. «Μπορεί ανάμεσά τους να βρίσκεται ένα εξαντλημένο αντίτυπο που κάποιος βιβλιοπώλης καίγεται να το βρει».

«Στο μεταξύ όμως», είπε η Τάπενς, «πρέπει να τα βάλουμε στα ράφια και να ρίξουμε μια ματιά και στα κείμενά τους, ώστε κάθε φορά να βλέπω αν είναι βιβλία που πράγματι μ' ενδιαφέρουν κι αν τα θυμάμαι στ' αλήθεια. Προσπαθώ χοντρικά να τα κατατάξω κάπως. Δηλαδή, να ξεχωρίσω τα περιπετειώδη από τα παραμύθια με νεράιδες, τα παραμύθια για παιδιά από τις ιστορίες για μαθητές όπου όλοι είναι πάμπλουτοι – ειδικότητα του Λ.Τ. Μιντ, νομίζω. Και ύστερα, κάποια βιβλία που διαβάζαμε στην Ντέμπορα όταν ήταν μικρή, όπως το *Γουίνι το Αρκουδάκι*. Της διαβάζαμε και τη *Χρυσή Χήνα*, αλλά αυτό δε μου άρεσε και πολύ».

«Νομίζω ότι κουράζεσαι αδικώς», είπε ο Τόμι. «Εγώ θα έλεγα να σταματήσεις για λίγο».

«Καλά λες, ίσως όντως να κουράζομαι αδικώς, μόνο που να, θα ήθελα να τελειώνω μ' αυτή την πλευρά και να βάλω τα βιβλία εδώ...»

«Κάτσε, θα σε βοηθήσω εγώ», είπε ο Τόμι.

Πλησίασε, αναποδογύρισε την κούτα και άδειασε τα βιβλία, μάζεψε μια αγκαλιά, πήγε στα ράφια και τα τοποθέτησε.

«Τα τοποθετώ κατά μέγεθος, έτσι δείχνουν καλύτερα», είπε.

«Δεν εννοούσα κάτι τέτοιο με τη λέξη κατάταξη», είπε η Τάπενς.

«Είναι ένα είδος κατάταξης για να τα βγάλεις πέρα. Αργότερα, μπορούμε να κάνουμε κάτι καλύτερο. Ξέρεις, να κάνουμε πιο σωστή δουλειά. Κάποια κρύα μέρα, που δε θα μπορούμε να κάνουμε τίποτα άλλο, θα τα ταξινομήσουμε καλύτερα».

«Το κακό είναι ότι πάντα θα έχουμε κάτι άλλο να κάνουμε».

«Λοιπόν, μας μένουν άλλα επτά. Για να δούμε, ναι, δεν έχουμε παρά μόνο εκείνη τη γωνία πάνω πάνω. Μου φέρνεις εκείνη την καρέκλα; Κρατάνε τα πόδια της για ν' ανέβω πάνω της και να μπορέσω να τα βάλω στο πιο ψηλό ράφι;»

Ανέβηκε με προσοχή στην καρέκλα. Η Τάπενς του έδωσε μια στοίβα βιβλία. Τα τοποθετούσε, προσέχοντας πάντοτε πολύ, στο ψηλό ράφι. Η καταστροφή συνέβη με τα τρία τελευταία που έπεσαν κάτω περνώντας ξυστά από το κεφάλι της Τάπενς.

«Οχ», έκανε η Τάπενς, «φτηνά τη γλίτωσα».

«Μα τι να έκανα; Μου έδωσες πολλά μαζί».

«Ε, λοιπόν, ξέρεις κάτι; Μια χαρά δείχνουν», είπε η Τάπενς κοιτώντας τα από κάποια απόσταση. «Τώρα να βάλεις αυτά τα τελευταία στο δεύτερο ράφι από το πάτωμα, υπάρχει ένα κενό εκεί, κι έτσι τελειώνουμε μ' αυτή την κούτα, κι αυτό είναι πολύ καλό. Και αυτά είναι τα βιβλία που αγοράσαμε. Μπορεί και να βρούμε τίποτα θησαυρούς ανάμεσά τους».

«Ίσως», είπε ο Τόμι.

«Εγώ πιστεύω ότι θα βρούμε. Αλήθεια πιστεύω πως κάτι θα βρούμε. Κάτι που ίσως να αξίζει πολλά λεφτά».

«Και τότε τι κάνουμε; Το πουλάμε;»

«Πιστεύω ότι ναι, μάλλον θα το πουλήσουμε», είπε η Τάπενς. «Βέβαια θα το κρατήσουμε λίγο, ίσα ίσα για να το δείξουμε σε κάποιους. Ξέρεις, όχι κομπάζοντας, απλώς λέγοντας “ξέρετε, πέσαμε πάνω σ’ ένα-δυσό πολύ ενδιαφέροντα πράγματα”. Κι εγώ πάντως πιστεύω ότι τελικά θα βρούμε κάτι ενδιαφέρον».

«Από ποια κατηγορία; Από τα παλιά κι αγαπημένα σου;»

«Όχι ακριβώς. Κάτι εντυπωσιακό, κάτι εκπληκτικό. Κάτι που θα δώσει μια καινούργια ώθηση στη ζωή μας».

«Αχ, Τάπενς, τι αισιόδοξο πνεύμα που έχεις! Οι πιθανότητες να έχουμε πέσει σε ένα απόλυτο τίποτα είναι πολύ περισσότερες».

«Κουταμάρες», είπε η Τάπενς. «Πρέπει να ελπίζουμε. Αυτό είναι το πιο σημαντικό στη ζωή. Η ελπίδα. Θυμάσαι; Εγώ πάντοτε είχα ελπίδα».

«Το ξέρω», είπε ο Τόμι. Και πρόσθεσε αναστενάζοντας. «Από τις φορές που το πλήρωσα».

Το μαύρο βέλος

Η κυρία Τόμας Μπέρεσφορντ τοποθέτησε και πάλι το βιβλίο της κυρίας Μόλσγουορθ *Το ρολόι με τον κούκο* σε ένα κενό που υπήρχε στο τρίτο ράφι από το πάτωμα. Εκεί ήταν τοποθετημένα όλα τα βιβλία της κυρίας Μόλσγουορθ. Η Τάπενς έβγαλε ένα απ' αυτά, *Το δωμάτιο με τις ταπισερί*, και το κράτησε σκεφτική στα χέρια της. Μήπως να διάβαζε καλύτερα τη *Φάρμα στους τέσσερις ανέμους*; Αυτό δεν το θυμόταν τόσο καλά όσο τα άλλα δύο... Άρχισε να το φυλλομετρά. Ο Τόμι θα γύριζε σπίτι όπου να 'ναι.

Έκανε πρόοδο. Ναι, δεν υπήρχε αμφιβολία, έκανε πρόοδο. Αν γινόταν μόνο να σταματήσει να βγάζει από τα ράφια και να διαβάζει παλιά, αγαπημένα της παραμύθια. Ήταν πολύ ευχάριστο, αλλά έπαιρνε πολύ χρόνο κι όταν ο Τόμι θα τη ρωτούσε το βράδυ, όταν γύριζε, πώς πάνε τα πράγματα, και θα του απαντούσε «Α! πολύ καλά πια», έπρεπε να σκαρφιστεί ένα σωρό πονηριές και κόλπα για να μην ανέβει μόνος του επάνω και ρίξει μια ματιά για να δει πώς προχωρούσε η τοποθέτηση των βιβλίων στα ράφια. Όλα καθυστερούσαν τρομερά. Το να εγκατασταθείς σ' ένα σπίτι ήταν ανέκαθεν χρονοβόρα ιστορία. Πολύ πιο χρονοβόρα απ' ό,τι πιστεύει κανείς. Και να 'χεις να κάνεις μ' ένα σωρό εκνευριστικούς τύπους. Με ηλεκτρολόγους, για παράδειγμα, που κάθε φορά έρχονταν και έδειχναν δυσσαρεστημένοι με ό,τι είχαν κάνει την προηγούμενη κι

έτσι άνοιγαν με μεγάλη όρεξη όλο και μεγαλύτερες τρύπες στα πατώματα και η ανυποψίαστη νοικοκυρά κινδύνευε κάθε φορά να χώσει το πόδι της σε λάθος μεριά έτσι ώστε μόλις που προλάβαινε να τη γλιτώσει από τα χειρότερα ο ηλεκτρολόγος που, αθέατος, δούλευε από κάτω.

«Μερικές φορές», είπε η Τάπενς, «εύχομαι να μην είχαμε φύγει από το Μπάρτονς Έικρ».

«Θυμήσου την τραπεζαρία», της είχε απαντήσει ο Τόμι, «και θυμήσου επίσης εκείνες τις σοφίτες και θυμήσου τι έγινε με το γκαράζ. Ξέρεις ότι σχεδόν κατέστρεψε το αυτοκίνητο».

«Λέω ότι θα μπορούσαμε να το έχουμε επιδιορθώσει», είπε η Τάπενς.

«Όχι», απάντησε ο Τόμι, «ή θα έπρεπε να επισκευάσουμε ολόκληρο το σπίτι ή να φύγουμε. Αυτό εδώ κάποια στιγμή θα γίνει ένα πολύ ωραίο σπίτι. Είμαι απόλυτα βέβαιος γι' αυτό. Και, εν πάση περιπτώσει, θα έχουμε όσο χώρο θέλουμε για να κάνουμε ό,τι μας αρέσει».

«Όταν λες ό,τι μας αρέσει», είπε η Τάπενς, «εννοείς τα πράγματα για τα οποία πρέπει να βρούμε χώρο να τα βάλουμε».

«Ξέρω», είπε ο Τόμι, «όλοι φυλάμε πάρα πολλά πράγματα. Συμφωνώ απόλυτα μαζί σου».

Τη στιγμή εκείνη η Τάπενς σκέφτηκε κάτι. Σκέφτηκε αν θα μπορούσαν ποτέ να κάνουν κάτι μ' αυτό το σπίτι, κάτι παραπάνω δηλαδή, από το να μπουν μέσα. Έδειχνε απλό, αλλά στην πράξη γινόταν πολύπλοκο. Κατά ένα μέρος, εξαιτίας όλων αυτών των βιβλίων.

Αν ήμουν ένα συνηθισμένο σημερινό καλό παιδάκι, συνέχισε τη σκέψη της η Τάπενς, δε θα είχα μάθει να διαβάζω από τόσο μικρή. Τα σημερινά παιδιά των τεσσάρων ή πέντε ή έξι χρόνων δεν μπορούν να διαβάζουν παρά όταν φτάνουν στα δέκα ή στα έντεκα. Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί ήταν τόσο εύκολο για όλους εμάς. Όλοι ξέραμε να διαβάζουμε. Κι εγώ και ο Μάρτιν ο γείτονας, και η Τζένιφερ από την κάτω γειτονιά και ο Σίριλ και η Γουίνιφρεντ. Όλοι μας. Δεν ξέραμε να συλλαβίζουμε πολύ καλά, αλλά μπορού-

σαμε να διαβάζουμε τα πάντα. Δεν ξέρω πώς είχαμε μάθει. Ρωτώντας τους μεγάλους, υποθέτω. Για παράδειγμα, θα ζητούσαμε να μας διαβάσουν εκείνες τις αφίσες για τα χαπάκια *Κάρτερ* για το συκώτι, συνηθίζαμε να διαβάζουμε όλες τις αφίσες στα χωράφια, που πλήθαιναν όταν το τρένο πλησίαζε στο Λονδίνο. Αχ, Θεέ μου, πρέπει να σκεφτώ τι έχω να κάνω».

Έβγαλε μερικά ακόμη βιβλία. Πέρασαν άλλα τρία τέταρτα με την Τάπενς να είναι απορροφημένη πρώτα με το *Η Αλίκη μέσα από τον Καθρέφτη* κι έπειτα με το βιβλίο της Σάροτ Γιοντζ *Άγνωστη στην Ιστορία*, ύστερα να καίιδεύει με τα δάκτυλά της το φθαρμένο εξώφυλλο της *Γιρλάντας από μαργαρίτες*.

«Ω, ετούτο σίγουρα πρέπει να το ξαναδιαβάσω», είπε. «Μόνο να σκεφτεί κανείς πόσα χρόνια έχουν περάσει από τότε που το διάβασα. Αχ, Θεέ μου, τι συναρπαστικό που ήταν να αναρωτιέσαι αν θα επέτρεπαν στον Νόρμαν να πάρει το χρίσμα. Και η Έθελ και... εκείνο το μέρος να δεις πώς το 'λεγαν; Κόξγουελ ή κάπως έτσι, και η Φλόρα που ήταν κοσμική. Αναρωτιέμαι γιατί σ' εκείνα τα χρόνια όλοι ονομάζονταν "κοσμικοί" και γιατί το να θεωρείσαι κοσμικός ήταν κακό. Αναρωτιέμαι τι είμαστε σήμερα. Πιστεύεις πως είμαστε κοσμικοί ή όχι;»

«Συγγνώμη, κυρά μου;»

«Μπα, τίποτα», είπε η Τάπενς, ρίχνοντας μια ματιά στον πιστό της ακόλουθο, τον Άλμπερτ, ο οποίος μόλις είχε περάσει την πόρτα.

«Νόμισα ότι ζητήσατε κάτι, κυρία. Χτυπήσατε το κουδούνι».

«Κατά λάθος», είπε η Τάπενς, «το ακούμπησα ανεβαίνοντας σε μια καρέκλα για να βγάλω ένα βιβλίο».

«Μήπως θέλετε να σας κατεβάσω τίποτα;»

«Ναι, μάλλον», είπε η Τάπενς. «Πέφτω απ' αυτές τις καρέκλες. Τα πόδια τους άλλοτε τρέμουν κι άλλοτε γλιστράνε».

«Θέλετε κάποιο συγκεκριμένο βιβλίο;»

«Ναι, δεν έχω προχωρήσει πολύ με το τρίτο ράφι. Ξέρεις, αυτό που είναι τρίτο μετρώντας από πάνω προς τα κάτω. Δεν ξέρω τι είδους βιβλία έχουμε εκεί».

Ο Άλμπερτ σκαρφάλωσε σε μια καρέκλα κι άρχισε να της δίνει ένα-ένα τα βιβλία, αφού πρώτα τα χτύπαγε για να φύγει η συγκεντρωμένη από καιρό σκόνη σ' αυτά. Η Τάπενς τα υποδεχόταν εκστατική.

«Ω, τέλεια! Όλα αυτά είναι τέλεια. Στ' αλήθεια είχα ξεχάσει πολλά απ' αυτά. Αχ, να *Το μαγικό φυλαχτό* και να το *Ψάμιντ*, της Έντιθ Νέσμπιτ. Κι εδώ, α ναι, να και οι *Καινούργιοι κυνηγοί του Θησαυρού*. Αχ, μα πώς τα λατρεύω όλα. Όχι, Άλμπερτ, μην τα βάζεις ακόμα στα ράφια. Λέω να τα διαβάσω πρώτα. Δηλαδή, ένα-δυο λέω, ίσως. Για να δούμε. *Η Κόκκινη κονκάρδα*. Μάλιστα, αυτό είναι από τα ιστορικά. Πολύ ενδιαφέρον. Και να και το *Κάτω από το πορφυρό ράσο*. Πολλά βιβλία του Στάνλεϊ Γουέιμαν. Πολλά, πάρα πολλά. Βέβαια, αυτά τα διάβαζα όταν ήμουν γύρω στα δέκα ή στα έντεκα. Δε θα εκπλαγώ αν πέσω και στον *Αιχμάλωτο της Ζέντα*», είπε η Τάπενς κι έβγαλε έναν βαθύ αναστεναγμό ευχαρίστησης και νοσταλγίας καθώς τα θυμόταν. *Ο αιχμάλωτος της Ζέντα*. Μια πραγματική εισαγωγή στο ρομαντικό μυθιστόρημα. Η ρομαντική ιστορία της πριγκίπισσας Φλάβια. Ο βασιλιάς της Ρουριτανίας. Ο Ροδόλφος Ράσεντιλ, κάτι ονόματα που σε κάνουν να βλέπεις όνειρα όταν κοιμάσαι».

Ο Άλμπερτ της κατέβασε και της έδωσε άλλο ένα πακέτο.

«Μάλιστα», είπε η Τάπενς, «αυτά είναι καλύτερα. Είναι και πιο παλιά. Θα πρέπει να βάλω όλα τα παλιά μαζί. Για να δούμε. Τι έχουμε εδώ; *Το Νησί των Θησαυρών*. Μάλιστα, ωραίο είναι, αλλά το έχω διαβάσει και ξαναδιαβάσει, κι έχω δει και δυο ταινίες που έχουν γυριστεί με βάση αυτό. Δε μ' αρέσει να τα βλέπω στο σινεμά, ποτέ δε μου φαίνονται σωστά. Ω! Να και *Το κλεμμένο παιδί*. Ναι, αυτό μου άρεσε ανέκαθεν».

Ο Άλμπερτ τεντώθηκε, υπερεκτίμησε το μήκος του χεριού του και *Η Κατριόνα* παραλίγο να πέσει στο κεφάλι της Τάπενς.

«Οχ, συγγνώμη, κυρία. Συγγνώμη».

«Δεν έγινε τίποτα», είπε η Τάπενς, «δεν πειράζει. *Η Κατριόνα*. Μάλιστα. Υπάρχουν κι άλλα του Στίβενσον εκεί πάνω;»

Ο Άλμπερτ κατέβασε τα βιβλία με μεγαλύτερη προσοχή αυτή τη φορά. Η Τάπενς έβγαλε μια κραυγή ακραίας ευχαρίστησης.

«*Το μαύρο βέλος*, παρακαλώ! *Το μαύρο βέλος!* Είναι ένα από τα πρώτα βιβλία που απόκτησα και διάβασα. Μάλιστα. Δεν πιστεύω να το έχεις διαβάσει ποτέ, Άλμπερτ. Θέλω να πω ότι δε θα είχες καν γεννηθεί, έτσι δεν είναι; Για να δω, για να δω... *Το μαύρο βέλος*. Μα βέβαια, είναι εκείνος ο πίνακας στον τοίχο με τα μάτια... τα αληθινά μάτια... που κοιτάζουν μέσα από τα ζωγραφισμένα μάτια. Ήταν υπέροχο. Εντελώς τρομακτικό. Αχ, ναι, *Το μαύρο βέλος*... περί τίνος επρόκειτο ακριβώς; Α ναι! Ο γάτος κι ο σκύλος; Όχι. *Ο γάτος, ο αρουραίος κι ο Λόβελ ο σκύλος, όλοι κυβερνάνε την Αγγλία του γουρουνιού*. Ναι, αυτό ήταν. Γουρούνι έλεγαν, βέβαια, τον Ριχάρδο Γ΄. Αν και σήμερα όλοι γράφουν βιβλία για να τον εκθειάσουν. Ότι δεν ήταν καθόλου κακός. Εγώ όμως δεν το πιστεύω αυτό. Και ούτε κι ο Σαίξπηρ το πίστευε. Στο κάτω κάτω το έργο του αρχίζει με τον Ριχάρδο να λέει: "Είμαι αποφασισμένος να αποδείξω πως είμαι ένας αχρείος". Μάλιστα λοιπόν. *Το μαύρο βέλος*».

«Θέλετε λίγα ακόμη κυρία;»

«Όχι, Άλμπερτ, ευχαριστώ. Νομίζω ότι κουράστηκα και δεν αντέχω άλλο».

«Εντάξει. Α, ναι, τηλεφώνησε ο κύριος και είπε πως θα καθυστερήσει μισή ώρα».

«Δεν πειράζει», είπε η Τάπενς.

Κάθισε στην καρέκλα, πήρε το *Μαύρο βέλος* και βυθίστηκε στην ανάγνωση.

«Μα τι ωραίο που είναι», είπε. «Τι υπέροχο. Το έχω τόσο πολύ ξεχάσει που μ' αρέσει πάρα πολύ που το ξαναδιαβάζω. Τι συναρπαστικό βιβλίο».

Ακολούθησε ψυχία. Ο Άλμπερτ γύρισε στην κουζίνα. Η Τάπενς ξάπλωσε στην πολυθρόνα. Ο χρόνος κύλησε. Η κυρία Τόμας Μπέρεσφορντ, βολικά χωμένη στη μάλλον φθαρμένη πολυθρόνα της, αναζητούσε τις χαρές του παρελθόντος, βυθισμένη στη μελέτη του βιβλίου του Ρόμπερτ Λούις Στίβενσον *Το μαύρο βέλος*.

Στην κουζίνα επίσης ο χρόνος κυλούσε. Ο Άλμπερτ ήταν απασχολημένος με τις φωτιές της κουζίνας του. Ακούστηκε να φτάνει ένα αυτοκίνητο. Ο Άλμπερτ πήγε προς την πλαϊνή πόρτα.

«Να το βάλω στο γκαράζ, κύριε;»

«Όχι», είπε ο Τόμι. «Θα το κάνω μόνος μου. Φαντάζομαι πως ετοιμάζεις το βραδινό. Έχω αργήσει πολύ;»

«Όχι και τόσο, κύριε. Όπως είπατε. Και μάλιστα μια ιδέα νωρίτερα».

Ο Τόμι τακτοποίησε το αυτοκίνητο και ύστερα μπήκε στην κουζίνα τρίβοντας τα χέρια. «Κάνει κρύο έξω. Πού είναι η Τάπενς;»

«Α, η κυρά είναι πάνω με τα βιβλία».

«Τι; Πάλι μ' αυτά τα βιβλία;»

«Ναι. Τακτοποίησε αρκετά σήμερα και πέρασε την πιο πολλή ώρα διαβάζοντας».

«Χριστέ μου, πια!» είπε ο Τόμι. «Τέλος πάντων. Τι θα φάμε απόψε;»

«Φιλέτο γλώσσας λεμονάτο, κύριε. Σε πολύ λίγο θα είναι έτοιμο».

«Εντάξει. Καθυστέρησέ το κανένα τέταρτο. Θέλω να πλυθώ πριν».

Επάνω, στο τελευταίο πάτωμα, η Τάπενς ήταν ακόμα χωμένη βαθιά στην παλιά πολυθρόνα, βυθισμένη στην ανάγνωση του *Μαύρου βέλους*. Είχε σμίξει τα φρύδια της. Είχε πέσει σ' ένα, κατά τη γνώμη της, περίεργο φαινόμενο. Αυτό που έβλεπε μόνο ως παρέμβαση μπορούσε να εννοηθεί. Η συγκεκριμένη σελίδα την οποία διάβαζε, η... έριξε μια ματιά, η 64 ή μήπως ήταν η 65; Δεν καταλάβαινε... Τέλος πάντων, σ' αυτή τη σελίδα, κάποιος είχε υπογραμμίσει κάποιες λέξεις. Η Τάπενς είχε περάσει το τελευταίο τέταρτο της ώρας μελετώντας αυτό το φαινόμενο. Δεν καταλάβαινε γιατί οι λέξεις είχαν υπογραμμιστεί. Δεν ήταν στη σειρά, δεν αφορούσε δηλαδή ολόκληρη πρόταση του βιβλίου. Ήταν σαν να είχαν επιλεγεί οι λέξεις και ύστερα να είχαν υπογραμμιστεί με κόκκινο μελάνι. Διάβασε ψιθυριστά. «Ο Μάτσαμ δεν κατάφερε να συγκρατήσει μια μικρή κραυγή και ο θάνατος ζοφερός σχεδόν και άρχισε με έκπληξη και του έπεσε το παράθυρο από τα δάχτυλα και δυο μεγα-

λόσωμοι τύποι, το κοχύλι ήταν ένα απρόσμενο σήμα. Τινάχτηκαν όλοι όρθιοι και τα μαχαίρια τους και τα σπαθιά τους χάθηκαν μέσα στα θηκάρια τους. Ο Έλις σήκωσε το χέρι του. Έλαμψε το ασπράδι του ματιού του. Άσε να. . .» η Τάπενς τίναξε το κεφάλι της. Δεν έβγαине νόημα. Κανένα νόημα.

Σηκώθηκε και πήγε στο τραπέζι που είχε τη γραφική της ύλη, πήρε κάμποσα χαρτιά που τους είχε στείλει τελευταία ένα τυπογραφείο για να αποφασίσουν οι Μπέρεσφορντ ποιο χαρτί θα διάλεγαν για να τυπώσουν την καινούργια τους διεύθυνση: Οι Δάφνες.

Χαζή επιλογή, αναλογίστηκε η Τάπενς, αλλά, πάλι, αν αρχίσουμε να το αλλάζουμε συνέχεια, η αλληλογραφία μας θα χάνεται.

Άρχισε να αντιγράφει κάτι. Τώρα, συνειδητοποιούσε κάτι που πριν δεν το είχε προσέξει.

«Μα αυτό τα αλλάζει όλα», είπε η Τάπενς.

Άρχισε να γράφει γράμματα στο χαρτί.

«Ωστε εδώ μου βρίσκεσαι», ακούστηκε ξαφνικά να λέει η φωνή του Τόμι. «Το φαγητό είναι σχεδόν έτοιμο. Πώς τα πας με τα βιβλία;»

«Αυτό είναι καταπληκτικό. Εντελώς καταπληκτικό».

«Ποιο είναι το καταπληκτικό;»

«Λοιπόν, έχουμε εδώ το βιβλίο του Στίβενσον *Το μαύρο βέλος*, που ήθελα να το διαβάσω ξανά και άρχισα να το κάνω. Όλα πήγαιναν μια χαρά, όταν, ξαφνικά, όλες οι σελίδες έδειχναν παράξενες επειδή πάρα πολλές λέξεις ήταν υπογραμμισμένες με κόκκινο μελάνι».

«Ε, καλά, αυτό το κάνουν μερικοί», είπε ο Τόμι. «Δεν εννοώ πως το κάνουν πάντοτε με κόκκινο μελάνι, εννοώ ότι συνηθίζουν κάποιοι να υπογραμμίζουν. Ξέρεις, όταν θέλεις να θυμάσαι κάτι ή να υπογραμμίσεις κάποια ρήση. Ξέρεις τι θέλω να πω».

«Ξέρω τι θέλεις να πεις», είπε η Τάπενς, «όμως δε συμβαίνει κάτι τέτοιο. Εδώ πρόκειται για γράμματα, καταλαβαίνεις;»

«Τι θα πει “για γράμματα”;»

«Πλησίασε», είπε η Τάπενς.

Ο Τόμι πήγε και κάθισε στο μπράτσο της πολυθρόνας της γυναίκας του και άρχισε να διαβάζει: «“Ο Μάτσαμ δεν κατάφερε να

συγκρατήσει μια μικρή κραυγή και ο θάνατος ζοφερός σχεδόν και άρχισε με έκπληξη και του έπεσε το παράθυρο από τα δάχτυλα και δυο μεγάλωσωμοι τύποι –κάτι που δεν μπορώ να διαβάσω– το κοχύλι ήταν ένα απρόσμενο σήμα. Τινάχτηκαν όλοι όρθιοι και τα μαχαίρια τους και τα σπαθιά τους χάθηκαν μέσα στα θηκάρια τους”. Δε βγαίνει κανένα νόημα», παρατήρησε.

«Ναι», συμφώνησε η Τάπενς, «κι εμένα στην αρχή τρελό μου φάνηκε. Όμως, Τόμι, δεν είναι καθόλου τρελό».

Ακούστηκε από τα κάτω πατώματα ο ήχος από κουδούνες.

«Το φαγητό μάς περιμένει».

«Άσ’ το να περιμένει. Πρέπει πρώτα να σου εξηγήσω», επέμεινε η Τάπενς. «Είναι κάτι εντελώς ξεχωριστό. Μπορούμε να αναλύσουμε αργότερα το θέμα, αλλά πρέπει τώρα αμέσως να σ’ το πω αυτό».

«Ωραία, λέγε. Άρχισες πάλι τις ανακαλύψεις σου;»

«Όχι, κάθε άλλο. Όλο κι όλο που έκανα ήταν να αντιγράψω τα γράμματα εδώ. Βλέπεις; Λοιπόν –σ’ αυτή τη σελίδα να κοιτάς, εντάξει;– το “Μάτσαμ” που είναι η πρώτη λέξη με υπογραμμισμένο το Μ και ύστερα το Α και μετά άλλες τρεις, τρεις ή τέσσερις. Στο βιβλίο δεν είναι στη σειρά έτσι, τις έχουν απλώς διαλέξει και υπογραμμίσει επειδή θέλανε να είναι τα γράμματα που τους εξυπηρετούσαν κι έτσι βλέπεις το επόμενο γράμμα να είναι το Ι από το “μια” και ύστερα το Ρ από το “μικρή” και τέλος το Η από το “κραυγή” κι έπειτα το Τ και μετά το Ζ...»

«Για όνομα του Θεού, σταμάτα, σε παρακαλώ», έκανε ο Τόμι.

«Περίμενε. Πρέπει να το βρω. Να, βλέπεις τώρα που έγραψα αυτά στη σειρά, βλέπεις τι σημαίνουν; Θέλω, δηλαδή, να πω πως όταν παίρνεις τα γράμματα και τα γράφεις στη σειρά στο χαρτί βλέπεις τι σχηματίζουν; Τη λέξη Μ-Α-Ι-Ρ-Η. Αυτά τα πέντε γράμματα ήταν υπογραμμισμένα».

«Και τι σημαίνει αυτό;»

«Σημαίνει “Η Μαίρην”».

«Ωραιότατα», έκανε ο Τόμι. «Σημαίνει η Μαίρην. Κάποια την έλεγαν Μαίρην. Ένα παιδί με φαντασία μάλλον που προσπαθεί να δεί-

ξει ότι αυτό είναι δικό του βιβλίο. Πολλές φορές οι άνθρωποι γράφουν τα ονόματά τους στα βιβλία».

«Εντάξει, λοιπόν, ως προς το Μαίρη», είπε η Τάπενς. «Το επόμενο όμως που προκύπτει από τις υπογραμμίσεις είναι το Τ-ζ-ό-ρ-ν-τ-α-ν».

«Τα βλέπεις;» είπε ο Τόμι. «Απολύτως φυσιολογικό. Τώρα ξέρεις το πλήρες όνομα. Το όνομά της ήταν Μαίρη Τζόρνταν».

«Ναι, αλλά αυτό το βιβλίο δεν ήταν δικό της. Στις πρώτες σελίδες είναι γραμμένο με κάτι μάλλον αστεία παιδικά γράμματα “Αλεξάντερ”, Αλεξάντερ Πάρκινσον νομίζω».

«Καλά τώρα, και τι σημασία έχει», είπε ο Τόμι.

«Φυσικά και έχει σημασία», είπε η Τάπενς.

«Έλα, τελείωνε, πεινάω».

«Συγκρατήσου», του είπε η Τάπενς, «εγώ το μόνο που θα κάνω είναι να σου διαβάσω ένα μικρό μέρος, μέχρι εκεί που παύουν οι υπογραμμίσεις, από τις επόμενες τουλάχιστον τέσσερις σελίδες. Δε δημιουργούν φράσεις, επομένως δεν υπάρχει κανένα άλλο ενδιαφέρον παρά μόνο τα υπογραμμισμένα γράμματα. Λοιπόν, έχουμε: Μ-α-ί-ρ-η Τ-ζ-ό-ρ-ν-τ-α-ν. Πάει καλά. Τώρα, ξέρεις ποιες είναι οι τρεις επόμενες λέξεις που σχηματίζονται; Δ-ε-ν π-έ-θ-α-ν-ε α-π-ό φ-υ-σ-ι-ο-λ-ο-γ-ι-κ-ά α-ί-τ-ι-α. Δηλαδή, η Μαίρη Τζόρνταν δεν πέθανε από φυσιολογικά αίτια. Αυτό. Και ύστερα η επόμενη πρόταση που σχηματίζεται είναι: Το έκανε ένας από μας. Νομίζω ότι ξέρω ποιος. Αυτό είναι όλο. Δεν μπορώ να βρω κάτι άλλο. Τρομερό, μη μου πεις».

«Για να σου πω, Τάπενς, δε φαντάζομαι ν’ αρχίσεις να τρώγεις μ’ αυτό;»

«Τι σημαίνει, δηλαδή, να τρώγομαι;»

«Να αρχίσεις να ψάχνεις μυστήρια πράγματα».

«Κατά τη γνώμη μου, είναι μυστήρια πράγματα», είπε η Τάπενς. «Η Μαίρη Τζόρνταν δεν πέθανε από φυσιολογικά αίτια. Το έκανε ένας από μας. Νομίζω ότι ξέρω ποιος. Ω, Τόμι, μη μου πεις πως δεν είναι συναρπαστικό».

*«Δεν εκτιμάς τον πιστό σύζυγο που σου έτυχε», είπε ο Τόμι.
«Οι φίλες μου όλες λένε ότι ποτέ δεν μπορείς να ξέρεις
με τους άντρες», είπε η Τάπενς.
«Λάθος φίλες έχεις», είπε ο Τόμι.*

Ο Τόμι και η Τάπενς Μπέρεσφορντ είναι πολύ περήφανοι που απέκτησαν ένα παλιό σπίτι στην αγγλική επαρχία. Μαζί με το ακίνητο όμως κληρονόμησαν και όλη τη σαβούρα που περιείχε, συμπεριλαμβανομένης μιας συλλογής παμπάλαιων βιβλίων. Ξεφυλλίζοντας ένα αντίτυπο του *Μαύρου βέλους*, η Τάπενς θα παρατηρήσει κάμποσες φαινομενικά τυχαίες υπογραμμίσεις. Ωστόσο, όταν σημειώνει σε ένα χαρτί τα αρχικά γράμματα των υπογραμμισμένων λέξεων, ένα ανησυχητικό μήνυμα σχηματίζεται:

Η Μαίρη Τζόρνταν δεν πέθανε από φυσιολογικά αίτια...

Και πολλά χρόνια μετά τον πρώτο φόνο, οι εχθροί της Μαίρης Τζόρνταν εξακολουθούν να είναι έτοιμοι να σκοτώσουν.

2 ΔΙΣΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΖΗΣ: 23850

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ